

ทฤษฎีและหลักการพื้นฐานที่เกี่ยวข้องกับสิทธิเสรีภาพ การคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล¹

พรเทพ ปาลวงษ์²

ความสำคัญและ ความจำเป็นในการยกระดับความพร้อมรับมือต่อความเสี่ยงที่ สถาบันการเงิน กำลังเผชิญ เพื่อให้ สถาบันการเงิน มีการกำกับดูแลและบริหารจัดการทรัพยากรเทคโนโลยีสารสนเทศ ทั้ง บุคลากร กระบวนการ และการนำเทคโนโลยีสารสนเทศมาใช้ ภายใต้การบริหารความเสี่ยงอย่างเหมาะสม และเพียงพอรองรับตามระดับความเสี่ยงที่ สถาบันการเงินมีโดยเริ่มตั้งแต่คณะกรรมการของ สถาบันการเงิน และผู้บริหารระดับสูงที่ให้ความสำคัญในการผลักดันและยกระดับการบริหารความเสี่ยงด้านเทคโนโลยี สารสนเทศโดยสร้างวัฒนธรรมและพฤติกรรมร่วมของทุกคนในองค์กรให้ตระหนักถึงความเสี่ยงอย่างรอบ ด้านและเป็นรูปธรรม การสร้าง ธรรมชาติที่ดีในองค์กรโดยมีโครงสร้างและบทบาทหน้าที่ความ รับผิดชอบอย่างเหมาะสม การกำหนดกรอบการบริหารความเสี่ยงด้านเทคโนโลยีสารสนเทศที่ชัดเจนเพื่อให้ มีการประเมิน และติดตามความเสี่ยงอย่างต่อเนื่อง และเท่าทันกับความเสี่ยงรูปแบบใหม่ที่อาจเกิดขึ้น การ ขับเคลื่อนธุรกิจโดยคำนึงถึงการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศอย่างเหมาะสมและปลอดภัย รวมถึง การดูแลให้มี บุคลากรของ สถาบันการเงินมีความรู้ความเชี่ยวชาญอย่างเพียงพอ ตลอดจนมีการเสริมสร้างความรู้ความ เข้าใจทางด้านเทคโนโลยีทางการเงินให้กับประชาชนอย่างต่อเนื่อง

แนวทางปฏิบัติ เรื่อง การตรวจสอบเพื่อทราบข้อเท็จจริงเกี่ยวกับลูกค้า³ เป็นร่างแนวทางปฏิบัติ สำหรับสถาบันการเงิน และผู้ประกอบการอาชีพตามมาตรา 16(1)และ(9) ซึ่งจะมีหลักการที่ตรงกัน สืบ เนื่องมาจากข้อบัญญัติตามกฎหมายกระทรวงการตรวจสอบเพื่อทราบข้อเท็จจริงเกี่ยวกับลูกค้า พ.ศ. 2556 ร่วมกับ ประกาศสำนักนายกรัฐมนตรี เรื่อง วิธีการแสดงตนของลูกค้าสถาบันการเงินและผู้ประกอบอาชีพตามมาตรา 16 และมาตรฐานสากลด้านการป้องกันและปราบปรามการฟอกเงินและการต่อต้านการสนับสนุนทาง การเงินแก่การก่อการร้าย ค.ศ. 2012 (FATF RECOMMENDATIONS 2012)

แนวทางปฏิบัติ เรื่อง การตรวจสอบเพื่อทราบข้อเท็จจริงเกี่ยวกับลูกค้า สำหรับทุกประเภทธุรกิจ จะ ใช้คำว่า ผู้มีหน้าที่รายงานธุรกรรม แทนการเจาะจงระบุชื่อประเภทธุรกิจผู้ปฏิบัติ เพื่อรองรับถ้อยคำที่ได้ ปรับปรุงจากคำว่า สถาบันการเงินและผู้ประกอบอาชีพตามมาตรา 16 (1)และ(9) เป็น ผู้มีหน้าที่รายงาน ตาม ร่างพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน (ฉบับที่ 5) พ.ศ.2556³

¹ บทความนี้เรียบเรียงจากการศึกษาอิสระ เรื่อง ทฤษฎีและหลักการพื้นฐานที่เกี่ยวข้องกับสิทธิเสรีภาพการ คุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล โดยมีอาจารย์ที่ปรึกษา คือ รองศาสตราจารย์ ดร.ปวีศร เลิศธรรมเทวี ประธานกรรมการสอบอ รองศาสตราจารย์ ดร.รัชชัย รททอง และกรรมการสอบ รองศาสตราจารย์พัชรดา เอื้อวรรณกิจ

² นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรนิเทศศาสตรมหาบัณฑิต (ส่วนกลาง) คณะนิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

³ พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน (ฉบับที่ 5) พ.ศ.2556

ในปัจจุบันประเทศไทยยังไม่มีกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลเป็นการทั่วไป คงมีเฉพาะกฎหมายคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลเฉพาะบางเรื่อง แต่ยังไม่มีความหมายฉบับใดที่บัญญัติขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลที่อยู่ในความครอบครองของเอกชนโดยเฉพาะ โดยกฎหมายที่มีอยู่ในปัจจุบันไม่อาจให้ความคุ้มครองเยียวยาแก่ผู้เสียหายได้อย่างเพียงพอ และเมื่อพิจารณาการให้ความสำคัญคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลของประเทศต่างๆ จะเห็นได้ว่าหลายประเทศทั่วโลกต่างให้ความสำคัญเกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคลเป็นอย่างมาก โดยมีการตรากฎหมายขึ้นเป็นการเฉพาะทั้งในระดับระหว่างประเทศและภายในประเทศ จากกรณีความเสียหายที่เกิดขึ้นแล้วหรือที่กำลังจะเกิดขึ้นนั้น จึงเป็นผลให้ประเทศไทยได้พยายามร่างและผลักดันกฎหมายคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลขึ้นใช้บังคับ เพื่อมิให้ประชาชนเกิดความเดือดร้อนและความเสียหายจากการละเมิดข้อมูลส่วนบุคคลดังกล่าว โดยปัจจุบันประเทศไทยได้กำลังร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. ขึ้นใช้บังคับ โดยอยู่ในระหว่างขั้นตอนของกระบวนการนิติบัญญัติ

2.ความหมาย แนวความคิด กฎเกณฑ์ทางกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับสิทธิเสรีภาพการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล และ ประเภทของสิทธิและเสรีภาพ

สิทธิส่วนบุคคล (Right of Privacy)⁴ เป็นส่วนหนึ่งของสิทธิมนุษยชน (Human Right) ซึ่งเป็นสิทธิขั้นพื้นฐานของมนุษย์ที่จะได้รับการคุ้มครอง แนวความคิดในการให้ความสำคัญคุ้มครอง รับรอง ป้องกัน รักษาซึ่งสิทธิเสรีภาพของประชาชนภายในรัฐ เป็นแนวคิดพื้นฐานในประเทศที่ปกครองในระบอบประชาธิปไตย ทั้งนี้ข้อมูลส่วนบุคคลและสิทธิที่เกี่ยวข้องกับข้อมูลส่วนบุคคลมีความสำคัญอย่างยิ่ง เนื่องจากข้อมูลส่วนบุคคลถือเป็นข้อมูลที่มีอยู่แต่เฉพาะบุคคลผู้เป็นเจ้าของ และ เป็นสิ่งที่บุคคลผู้เป็นเจ้าของข้อมูลนั้นจึงมีอำนาจหวงกั้นมิให้บุคคลอื่นล่วงละเมิดข้อมูลส่วนบุคคลของตน จึงเป็นหน้าที่ของรัฐที่จะต้องกำหนดมาตรการหรือวิธีการป้องกัน คุ้มครอง รับรองสิทธิใน ข้อมูลส่วนบุคคลของประชาชนภายในรัฐ

2.1 แนวความคิด ความหมาย องค์ประกอบและประเภทของข้อมูลส่วนบุคคล⁵

การแสวงหาและความต้องการความเป็นส่วนตัวถือเป็นธรรมชาติอย่างหนึ่งที่มีในมนุษย์เท่านั้น สัตว์ทุกประเภทมีความต้องการแยกตัวไปอยู่ตามลำพังชั่วขณะหนึ่งหรือต้องการความ สนิทสนมคุ้นเคยกันในกลุ่มเล็กๆ ก่อนข้างจะมากพอๆ กับการเผชิญหน้าในสังคมในระหว่าง เผ่าพันธุ์ของตนเอง ความสมดุลระหว่างความเป็นส่วนตัวและการมีส่วนร่วมในสังคมถือว่าเป็น หนึ่งในลักษณะพื้นฐานของสิ่งมีชีวิต

2.1.1 แนวความคิดในการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล

สิทธิส่วนบุคคลได้ก่อตัวและมีประวัติความเป็นมาอันยาวนานในสังคมตะวันตก ซึ่งแนวคิดดังกล่าว มีรากฐานมาจากความคิดของพวกสโตอิก (Stoic) ที่เชื่อว่า มนุษย์ในสภาวะ ธรรมชาติที่สมบูรณ์นั้นเป็นอุดมคติที่สูงส่งในชีวิต การที่มนุษย์บรรลุภาวะดังกล่าวได้ มนุษย์ต้องมีความเป็นตัวของตัวเองและรู้จักการดำรงชีวิตอย่างมีเหตุผล ความมีเหตุผลจะช่วยให้มนุษย์รู้จัก แยกแยะว่าสิ่งใดเป็นความดีหรือความชั่วได้ แก่นแท้ของความเป็นมนุษย์อยู่ที่ความสามารถที่จะใช้ เหตุผลซึ่งเป็นพรสวรรค์ที่ทำให้มนุษย์มีความ

⁴ สิทธิในความเป็นอยู่ส่วนตัวกับการคุ้มครองตามกฎหมายไทย

⁵ <http://www.oic.go.th/FILEWEB/CABIWEBSITE/DRAWER01/GENERAL/DATA0024/00024967.PDF>

แตกต่างจากสัตว์โลกอื่นๆ ดังนั้นปัจเจกชนจึงมีสิทธิ ตามธรรมชาติ (Natural Rights) ในฐานะที่เกิดเป็นมนุษย์และสิทธิตามธรรมชาติของมนุษย์ เป็น สิทธิที่มีอาจจำหน่ายโอนหรือถูกยกเลิกเพิกถอน ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น โดยนัยดังกล่าวนี้ สิทธิ ตามธรรมชาติของมนุษย์ในฐานะปัจเจกชน จึงเป็นหลักการสูงสุดทั้งในทางจริยธรรมและทาง กฎหมาย

3.กฎหมายในการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลของกฎหมายในไทย ระหว่างประเทศ ต่างประเทศและประเทศไทย

การคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลเป็นผลผลิตมาจากแนวคิดของการปกครองระบอบ ประชาธิปไตย แนวคิดเกี่ยวกับหลักนิติรัฐและหลักนิติธรรม แนวคิดเกี่ยวกับสิทธิเสรีภาพ แนวคิด เกี่ยวกับสิทธิส่วนบุคคล และการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล ตลอดจนทฤษฎีการจำกัดสิทธิและ เสรีภาพของประชาชน

4. ปัญหาและแนวทางแก้ไขเกี่ยวกับการไม่มีกฎหมายให้ความคุ้มครองสิทธิในข้อมูลส่วนบุคคลเป็นการเฉพาะ

การพัฒนาทางสังคมและเทคโนโลยีสารสนเทศที่พัฒนาไปอย่างต่อเนื่อง เทคโนโลยีในการติดต่อสื่อสาร การรับ ส่งข้อมูลต่างๆ ได้มีการนำระบบเทคโนโลยีสารสนเทศมาประยุกต์ใช้การส่งข้อมูลผ่านสื่ออิเล็กทรอนิกส์รูปแบบต่างๆ พัฒนาไปอย่างรวดเร็ว และเป็นที่ยอมรับแพร่หลายในสังคมเนื่องจากความสะดวกรวดเร็วในการติดต่อสื่อสาร อย่างไรก็ตามการติดต่อสื่อสารผ่านรูปแบบสื่ออิเล็กทรอนิกส์ต่างๆ ก็ก่อให้เกิดปัญหาในการละเมิดต่อสิทธิความเป็นส่วนตัวของเจ้าของข้อมูลเป็นอย่างยิ่ง เนื่องเมื่อมีการนำข้อมูลเผยแพร่ในสื่ออิเล็กทรอนิกส์จะทำให้บุคคลภายนอกเข้าถึงข้อมูลส่วนบุคคลของเจ้าของข้อมูลได้ และไม่สามารถควบคุมตรวจสอบหรือจำกัดการเข้าถึงข้อมูลดังกล่าวได้ อันเป็นการละเมิดต่อสิทธิความเป็นส่วนตัวของข้อมูลส่วนบุคคลก่อให้เกิดความเดือดร้อนรำคาญและสร้างความเสียหายให้แก่เจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลเป็นอย่างยิ่งนอกจากนี้ ความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีสารสนเทศที่พัฒนาไปอย่างรวดเร็ว ทำให้การเก็บรวบรวมการใช้ และการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลสามารถกระทำได้ง่าย สะดวก และรวดเร็วโดยในบางกรณีอาจก่อให้เกิดความเสียหายแก่เจ้าของข้อมูลส่วนบุคคล และความเสียหายในทางเศรษฐกิจอย่างกว้างขวาง ซึ่งแม้ว่าในระบบกฎหมายของประเทศไทยจะมีกฎหมายคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลในบางเรื่อง แต่ทว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายเหล่านั้นก็ยังไม่ครอบคลุม มาตรการ กลไกในการควบคุม กำกับดูแลเกี่ยวกับการให้ความคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลที่เป็นหลักเกณฑ์ทั่วไปหรือไม่มีกฎหมายคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลไว้เป็นการเฉพาะ

4.1 มาตรการในการเยียวยาความเสียหายแก่เจ้าของข้อมูล ส่วนบุคคล

ปัจจุบันมีปัญหาล่วงละเมิดข้อมูลส่วนบุคคลเป็นจำนวนมาก เป็นการก่อให้เกิด ความเดือดร้อนรำคาญและสร้างความเสียหายให้แก่เจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลทั้งในทางชื่อเสียง เกียรติยศ และความเป็นอยู่ส่วนตัว ตลอดจนผลกระทบในทางเศรษฐกิจทั้งของเจ้าของข้อมูล ส่วนบุคคลและระบบเศรษฐกิจใน

ภาพรวมอย่างกว้างขวาง แต่ทว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่ใช้ บังคับอยู่ในปัจจุบันยังขาดมาตรการในการเยียวยาความเสียหายแก่เจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลที่ ถูกละเมิดข้อมูลส่วนบุคคล

4.2 แนวทางการแก้ไขปัญหาเกี่ยวกับมาตรการลงโทษแก่ผู้ละเมิดข้อมูลส่วนบุคคลและ การเยียวยาความเสียหายแก่เจ้าของข้อมูลส่วนบุคคล

ผู้เขียนเห็นว่าเพื่อให้เจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลที่ถูกละเมิดได้รับการเยียวยาความเสียหาย ควรกำหนดให้มีมาตรการในการเยียวยาความเสียหายให้แก่เจ้าของข้อมูลที่ได้รับคามเสียหายหรือ ถูกละเมิดข้อมูลส่วนบุคคล ทั้งในด้านความเสียหายที่สามารถคำนวณเป็นจำนวนเงินได้และ ความเสียหายทางจิตใจ โดยนำหลักความรับผิดชอบเด็ดขาดมาใช้ในกรณีที่มีการดำเนินการใด ๆ เกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคลที่ก่อให้เกิดความเสียหายต่อเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคล

ทั้งนี้กฎหมายในปัจจุบันของประเทศไทยมีบทลงโทษที่ต่ำเกินไปสำหรับการลงโทษ บุคคลผู้ที่ทำการล่วงละเมิดต่อข้อมูลส่วนบุคคลของผู้อื่น

สำหรับการลงโทษบุคคลผู้ที่ทำการล่วงละเมิดต่อข้อมูลส่วนบุคคลของผู้อื่นนั้น ผู้เขียน ได้ทำการศึกษาสำหรับการลงโทษบุคคลผู้ที่ทำการล่วงละเมิดต่อข้อมูลส่วนบุคคลของผู้อื่นของ ต่างประเทศ พบว่าโทษสำหรับการละเมิดต่อข้อมูลส่วนบุคคลของประเทศฝรั่งเศสนั้น รัฐบัญญัติ ที่ 78-17 ลงวันที่ 6 มกราคม ค.ศ. 1978 ว่าด้วยข้อมูลสารสนเทศ เพิ่มข้อมูลและเสรีภาพไม่ได้มีการ กำหนดโทษไว้แต่อย่างใด แต่โทษสำหรับการละเมิดต่อข้อมูลส่วนบุคคลถูกกำหนดไว้ในกฎหมาย ฉบับอื่น ๆ ที่สามารถนำมาใช้สำหรับการละเมิดต่อข้อมูลส่วนบุคคลได้

5. บทสรุปและข้อเสนอแนะ

การจัดทำนโยบายการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล เป็นวิธีการที่ผู้ประกอบการสามารถวาง หลักเกณฑ์ในทางปฏิบัติ ให้สอดคล้องกับการดำเนินงานภายในองค์กรของตนเอง และเป็น เครื่องมืออย่างหนึ่งของผู้บริโภคที่จะใช้ประกอบการพิจารณาเพื่อขอรับบริการจาก ผู้ประกอบการ กล่าวคือ เมื่อลูกค้าหรือผู้ให้บริการซึ่งเป็นผู้บริโภคได้ทราบถึงนโยบายการ คุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ประกอบการนั้น ๆ แล้วลูกค้าก็สามารถที่จะเลือกพิจารณาได้ว่า จะให้ข้อมูลส่วนบุคคลของตนแก่ผู้ประกอบการดังกล่าวหรือไม่เพียงใด และเนื่องด้วยนโยบาย การคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล (Privacy Policy) คือ นโยบายที่ผู้ประกอบการพาณิชย์ อิเล็กทรอนิกส์ประกาศให้แก่ลูกค้าหรือผู้ให้บริการของตน ทราบว่า ผู้ประกอบการมีนโยบายหรือแนวทางในการบริหารจัดการข้อมูลส่วนบุคคลอย่างไร เพื่อให้ลูกค้าหรือผู้ให้บริการทราบและ สามารถใช้พิจารณาตัดสินใจได้ว่าตนจะให้ข้อมูลส่วนบุคคลของตนหรือไม่ หากผู้ประกอบการกำหนดนโยบายการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลที่ไม่ได้มาตรฐานและไม่อาจคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลของลูกค้าหรือผู้ให้บริการได้จริง ลูกค้าหรือผู้ให้บริการก็มีสิทธิที่จะเลือกไม่ใช้บริการหรือ ทำธุรกรรมร่วมกับผู้ประกอบการดังกล่าวได้ และในกรณีที่ลูกค้าหรือผู้ให้บริการประสงค์ที่จะเข้า ใช้บริการของผู้ประกอบการ แล้ว ลูกค้าหรือผู้ให้บริการก็ อาจเกิดข้อกังวลสงสัยว่าข้อมูลส่วนบุคคลของตนจะได้รับความคุ้มครองตามนโยบายที่ผู้ประกอบการกำหนดไว้หรือไม่ และหาก ไม่ได้รับการปฏิบัติดังเช่นที่ผู้ประกอบการได้ประกาศในนโยบาย

ดังกล่าว ลูกค้าหรือผู้ให้บริการ จะได้รับการคุ้มครองหรือได้รับการเยียวยาอย่างไร ซึ่งข้อกังวลดังกล่าวย่อมได้รับการแก้ไขหาก เราสามารถ ตีความได้ว่านโยบายการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล นั้น มีสถานะทางกฎหมาย อย่างไร ซึ่งจากความหมายและลักษณะของ “คำเสนอ” และ “คำมั่น” ที่เห็นได้ว่านโยบายการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลย่อมมีสถานะทางกฎหมายเป็น “คำมั่น” ดังนั้น ผลของการที่ผู้ประกอบการได้ประกาศนโยบายการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล ก็คือ ผู้ประกอบการต้องผูกพันตนที่จะต้องปฏิบัติตามนโยบายการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลที่ตนได้ ประกาศไว้นั้นเอง ดังนั้น ในกรณีที่ผู้ประกอบการไม่สามารถให้การคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลได้ ตามนโยบายที่ตนประกาศไว้นั้น ผู้ประกอบการย่อมอยู่ในฐานะที่เป็นฝ่ายผิดคำมั่น ลูกค้าหรือ ผู้ให้บริการซึ่งเป็นผู้เสียหายจากการที่ข้อมูลส่วนบุคคลของตนถูกนำไปใช้ผิดวัตถุประสงค์ หรือ ถูกนำไปใช้โดยไม่มีอำนาจ ย่อมสามารถฟ้องร้องหรือดำเนินการทางกฎหมายต่อผู้ประกอบการ ได้ ในฐานะที่ผู้ประกอบการประพฤติปฏิบัติผิดคำมั่นที่ตนได้ให้ไว้ได้ ซึ่งบทบัญญัติแห่งกฎหมาย ในเรื่องการแสดงเจตนา ประกอบกับบทบัญญัติว่าด้วย เรื่องละเมิด ที่มีผลบังคับใช้ยุ่นั้นก็สามารถนำมาใช้ดำเนินการเอาผิดกับผู้ประกอบการนั้น ๆ ได้

ประเทศต่าง ๆ ทั่วโลกได้มีการจัดทำกฎหมายที่มีการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล เป็นการเฉพาะ เช่น ในปี ค.ศ. 1974 สหรัฐอเมริกาได้ตราบัญญัติว่าด้วยความเป็นส่วนตัว (Privacy Act 1974) ในปี ค.ศ. 1993 สวิสเซอร์แลนด์ได้ตรากฎหมายระดับสหพันธรัฐที่เรียกว่า กฎหมายสหพันธรัฐว่าด้วยการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล (Federal Law on Data Protection 1993) ในปี ค.ศ. 1995 โปตุเกสได้ตรากฎหมายชื่อว่าพระราชบัญญัติเพื่อการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล (Act on the Protection of Personal Data 1995) ในปี ค.ศ. 1996 อิตาลีได้ตรากฎหมายชื่อว่า การคุ้มครองบุคคลและเรื่องอื่นใดที่เกี่ยวกับการจัดเก็บและประมวลผลข้อมูลส่วนบุคคล (Protection of Individuals and Other Subjects With Regard to the Processing of Personal Data 1996) ในปี ค.ศ. 1997 เยอรมัน ได้ตรากฎหมายชื่อว่า การคุ้มครองข้อมูลจากกิจการโทรคมนาคม (Teleservices Data Protection Act 1997) และในปี ค.ศ. 1998 อังกฤษได้ตรากฎหมายชื่อว่า การ คุ้มครองข้อมูล (Data Protection Act 1998) จะเห็นได้ว่า ประเทศต่าง ๆ ได้ตระหนักถึงความสำคัญ ของการให้ความคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลโดยจำเป็นต้องมีการตรากฎหมายขึ้นมาเป็นการเฉพาะ เพื่อคุ้มครองสิทธิส่วนบุคคลของประชาชนให้เกิดความชัดเจนมากยิ่งขึ้น

การคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลในประเทศไทยเริ่มมีการให้ความคุ้มครองตั้งแต่ปี พ.ศ. 2540 เรื่อยมา กล่าวคือ มีการจัดทำพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. 2540 ต่อมาในปี พ.ศ. 2544 มีการตราพระราชบัญญัติว่าด้วยธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ. 2544 จนกระทั่งในปี พ.ศ. 2550 ได้มีการจัดทำรัฐธรรมนูญในฐานะกฎหมายสูงสุดขึ้นและได้มีการบัญญัติเรื่องของการ คุ้มครองสิทธิในข้อมูลส่วนตัวไว้เป็นฉบับแรก คือ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 มาตรา 35 มาตรา 56 และมาตรา 303 (1) นอกจากนี้ยังได้จัดทำพระราชบัญญัติว่าด้วยการ กระทำความคิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 พระราชบัญญัติสุขภาพแห่งชาติ พ.ศ. 2550 ขึ้น นอกจากกฎหมายในรูปแบบของพระราชบัญญัติแล้วยังมีกฎหมายที่ถูกตราขึ้นโดยอาศัยอำนาจ ของพระราชบัญญัติอีกด้วย กล่าวคือ ประกาศคณะกรรมการธุรกรรม

ทางอิเล็กทรอนิกส์ เรื่อง แนวนโยบายและแนวปฏิบัติในการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลของหน่วยงานของรัฐ
พ.ศ. 2553 ประกาศเทศบาลตำบลหนองหลวง เรื่อง การดำเนินการเกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคล เป็นต้น